

# TÂM SỰ

## XUẤT GIA TRẺ

*Sư chú Trời Tịnh Vân*

Ngồi vào bàn học, nhớ lại những kỷ niệm với gia đình: Những khoảnh khắc khi con còn trong bụng mẹ (con nghe mẹ kể), bỗng mây đen kéo đến làm gia đình con tan vỡ. Ba đã bỏ mẹ để đi tìm một tình yêu mới khi con còn chưa sinh ra đời. Chắc lúc đó mẹ khổ lắm, thế là con trở nên ghét ba. Vì sao ba lại không chăm lo cho mẹ và con, để khi sinh ra, con đã không có ba. Bây giờ mẹ phải gánh vác vai trò của người làm mẹ và thêm phần trách nhiệm của một người làm cha. Sáng nào mẹ cũng phải thức sớm để chuẩn bị gánh hàng chè ra chợ bán. Khi đó con chưa thấu hiểu được nỗi khổ của mẹ, con ham chơi với các bạn trong làng mà không để ý đến sự có mặt của mẹ. Mẹ ơi! Con thật là vô tâm phải không Mẹ: “*Con xin lỗi mẹ!*”. Nhưng thật may mắn trong thời gian đó, cậu của con (thầy Trời Hường Thượng) đã ở bên cạnh, đóng vai một người cha dạy dỗ con. Cậu rất nghiêm khắc, những lúc con ham chơi quên mất đường về, cậu đã phạt con bằng cách quỳ hương. Khi đó con buồn và giận cậu bởi vì cậu không hiểu rằng con đang thiếu tình thương của ba. Con cô đơn để rồi đi tìm những cuộc chơi với những bạn xấu vì con nghĩ chúng nó hiểu con. Nước mắt con chảy dài, cậu thấy vậy liền cho con vào ngủ nhưng trong lòng con vẫn chưa xoa dịu được nỗi buồn. Tối về cậu đến bên con xoa đầu và thăm thì: “Cậu xin lỗi con vì sự mát mát trong lòng con nhưng cậu hứa sẽ bảo vệ và chăm sóc cho con”. Sau những năm cậu chăm sóc con khôn lớn (đến lớp 4), cậu rời xa con để đi tu. Cậu đã thấy được một chân trời cao đẹp mới, một lý tưởng mà hằng đêm cậu đã thao thức. Còn con lại mất thêm một người thân, người cậu mà con thương yêu và tin tưởng nhất, người mà con đặt biết bao niềm tin và hy vọng. Nhưng cậu đã đi rồi, không còn quay lại nữa.

Hai năm trôi qua, con phải sống trong sự nhớ nhung, cô đơn và buồn tủi. Thế rồi con lại rong chơi với những đứa bạn không tốt, chúng nó rủ rê con đi chơi điện tử, đi đánh bài, đi đánh lộn, v.v.. Cứ thế ngày tháng trôi qua đã làm cho việc học hành của con đi xuống rất nhiều. Từ một đứa trẻ học giỏi, ngoan ngoãn và lễ phép với thầy cô, giờ đây đã trở thành một đứa học dở và luôn bị thầy cô giáo phê bình là đứa hư hỏng. Đến lớp 6 con có cơ duyên được vào chùa Từ Đức. Thời gian ở đây con cảm thấy rất hạnh phúc khi được chơi với các anh tập sự. Vào chùa con cũng ham chơi. Buổi sáng Đại Chúng đi ngồi thiền còn con thì ngủ và không có buổi pháp thoại nào có mặt con. Khi rời chùa Từ Đức con hơi buồn nhưng vẫn phải về để đi học. Về nhà con cũng thực tập pháp môn thiền hành của Sư Ông. Cảm giác đi thiền hành một mình cũng thú vị. Con tự nói với mình

lần sau con sẽ trở lại và xin tập sự xuất gia tại chùa Từ Đức nơi con thương yêu. Cho đến khi học lớp 8, con muốn đi vào chùa Từ Đức để xin được tập sự, nhưng mà con chưa đủ tuổi nên quý thầy chưa cho phép. Thế là con xin gia đình ra Huế làm điệu cho đến khi đủ tuổi thì vào tập sự tại Từ Đức. Ngày con chuẩn bị đi mẹ đã khóc rất nhiều vì sợ con sẽ không chịu nổi cảnh cô đơn khi không có mẹ bên cạnh, phải làm những việc cực nhọc mà con chưa bao giờ làm.

Nghĩ như vậy nên mẹ đã khóc suốt cả đêm, còn con lúc đó chỉ nghĩ ra ngoài Huế làm điệu thử thôi. Nếu được thì ở lại, còn không thì con xin về.

Những ngày đầu khi con mới làm điệu, con thấy cái gì cũng mới, cũng hay hết nhưng một thời gian sau con lại muốn về nhà vì ở đây con không được đi chơi game, không được đi chơi với mấy đứa bạn. Ở đây con chỉ biết quét lá, học kinh và tụng kinh thôi. Cứ mỗi lần con buồn con luôn tìm cho con một khung cảnh thật yên lặng và nhiều sao, con nằm xuống buông thư rồi ngược nhìn những vì sao đang lấp lánh và nói: “*Mẹ ơi! Mẹ đang làm gì vậy? Mẹ có nhớ con không? Con ở đây nhớ mẹ và mọi người nhiều lắm!*”. Nước mắt cứ chảy dài trên đôi má của con. Có ai hiểu được đâu, bề ngoài trông con rất cứng rắn nhưng bên trong con rất yếu mềm. Sau một thời gian con cũng thích nghi được với môi trường sống ở đây. Thời gian thấm thoát trôi nhanh, con đủ mười lăm tuổi để làm tập sự tại chùa Từ Đức. Ôi hạnh phúc! Chùa Từ Đức hai năm xa cách, giờ đây con được gặp lại những cảnh thân thương này: nào là thiền đường, nào là hàng cây dâm bụt, nào là sân bóng chuyền nơi con hay chơi nhất. Từ đó con bắt đầu một cuộc sống mới, con được các anh tập sự đi trước chỉ bày cho con rất nhiều trong công việc cũng như về sự thực tập. Con nhớ những ngày các anh em ngồi lại chơi với nhau, chia sẻ những niềm vui, nỗi khổ mà mình đang có để anh em hiểu nhau và giúp nhau đi ra những khó khăn đó: Những khoảnh khắc sẽ không bao giờ quên. Những kỷ niệm của con với chuông đại hồng cũng vậy: lần đầu tiên con được đi thỉnh chuông đại hồng, con rất sợ khi phải đi ngang qua bàn linh để thắp nhang, cảm giác như có người đang đứng sau lưng nhưng đó chỉ là cảm giác mà con tưởng tượng ra thôi. Khi đi tới cái chuông trán con đổ mồ hôi từ lúc nào mà con không biết. Nhiều lần vì thất niệm con đã làm cho quý thầy một phen giật mình, vì con đi thỉnh chuông sớm một tiếng trước khi ngồi thiền. Chết! Thế là con phải sám hối vì làm động chúng. Còn biết bao điều muốn kể nhưng mà con chỉ xin kể vài chuyện thôi. Sau những tháng ngày mong đợi, tin vui đã đến: Con sẽ được xuất gia làm đệ tử của Thầy, của Bụt, của Tổ. Khi sư cha Pháp Niệm đặt bàn tay lên đầu và đại chúng niệm danh hiệu Bồ Tát, con cảm nhận được năng lượng của đại chúng rất hùng hậu đang đi vào trong con và con đọc theo thầy:

***“Cạo sạch mái tóc  
Nguyện cho mọi người  
Đứt hết phiền não  
Độ thoát cho đời.”***

Sau buổi lễ truyền giới mọi người di chuyển xuống tầng dưới thiền đường để chuẩn bị làm lễ cạo tóc. Tiếng niệm danh hiệu Bồ Tát Quán Thế Âm vang lên, những đường cạo đầu tiên rơi xuống làm con xúc động. Vậy là con đã trở thành con của Bụt rồi ba mẹ ơi. Năng lượng bình an đã toả ra khiến cho mọi người xung quanh cũng xúc động và rơi nước mắt. Con không mít ướt như các anh chị của con, khóc ướt hết cả hiên làm cho con bật cười. Buổi lễ cạo tóc xong, con về phòng sờ tay lên đầu và thầm nói: “Con bây giờ đã đầu tròn áo vuông, con nguyện từ đây cố gắng để đi vững trên con đường này”.

Xin cảm ơn đã lắng nghe con! con xin tặng 2 bài thơ:

***Hướng thượng của đời tu***

*Xin nguyện những gì lành và đẹp  
Cho những người con chí nguyện xuất gia  
Mong sao chân cứng đá mềm  
Niềm tin vững mạnh chí không nản lòng.*

***An nhiên***

*Đầu đã tròn áo đã vuông  
Con nguyện mở lòng trang trải yêu thương  
Đêm nay trăng chiếu rõ con đường  
Thấp đuốc tỉnh thức sống đời an nhiên.*